

Despre povestirea simplă și directă a unor fapte stranii și extraordinare, voi spune foarte puține. Acestea se află în fața voastră. Povestea profundă trebuie descoperită personal de fiecare cititor, în funcție de capacitatea și dorința fiecăruia. Și chiar dacă s-ar întâmpla ca unii să nu poată vedea, așa cum o fac eu acum, tabloul întunecat și modul de prezentare a unor realități consacrate sub numele de Iad și Rai, le pot promite măcar că vor fi impresionați chiar considerând cele înfățișate aici drept o simplă poveste.

William Hope Hodgson,
17 decembrie 1907

I. DESCOPERIREA MANUSCRISULUI

În vestul Irlandei, se află un sătuc numit Kraithean. Se găsește izolat, la poalele unui deal mic. În jurul acestuia, se întinde un ținut lipsit de vegetație și total neprietenos, unde ici și colo, la distanțe considerabile, poți întâlni ruinele unui cătun părăsit de multă vreme, pustiu și straniu. Întreaga zonă este dezolantă, lipsită de populație, iar pământul acoperă cu zgârcenie stâncile care zac sub el și în care ținutul abundă, lăsând să răsară din sol movile în formă de valuri.

Cu toate astea, în ciuda pustietății, prietenul meu, Tonnison, și cu mine am ales să ne petrecem vacanța acolo. El ajunsese, cu un an înainte, pur întâmplător în locul acela, în timpul unei lungi plimbări, și descoperise posibilitatea de a pescui într-un mic râu fără nume, care trece pe la marginea sătucului.

Spuneam că râul nu are un nume; aş putea adăuga și faptul că nici una dintre hărțile pe care le-am putut consulta până acum nu avea vreo înregistrare referitoare la satul sau râul acela. Păreau să fi scăpat complet atenției cartografilor și, dacă ar fi să ne luăm după spusele unui ghid obișnuit, ele s-ar putea să nici nu existe. Acest lucru se poate explica parțial prin faptul că cea mai apropiată stație de cale ferată (Ardrahan) este la aproape patruzeci de mile distanță.

Era o seară caldută, când eu și prietenul meu am ajuns destul de devreme în Kraithean. Fuseserăm în Ardrahan cu o noapte în urmă, dormiserăm acolo în niște camere pe care le-am închiriat la

oficiul poștal din sat și am plecat la momentul potrivit în dimineața următoare, apucând doar să ne agățăm destul de nesigur de una dintre obișnuitele lor trăsură cu două roți.

Ne luase o zi întreagă să ne desăvârșim călătoria pe niște drumuri neînchipuit de dificile, având drept rezultat completa epuizare și, într-o oarecare măsură, nervozitatea noastră. Oricum, trebuia să ridicăm cortul și să ne punem la adăpost bunurile, înainte de a ne gândi la mâncare sau odihnă. Așa că ne-am pus pe treabă și, cu ajutorul șoferului, în scurt timp am reușit să instalăm cortul pe o mică fâșie de pământ din afara orașului, destul de aproape de râu.

Apoi, după ce ne-am rânduie toate lucrurile, i-am dat drumul șoferului, care trebuia să se întoarcă cât mai curând posibil, și i-am spus să revină peste două săptămâni. Adusesem suficiente provizii pentru o asemenea perioadă, iar apă puteam lua din izvor. De benzină nu aveam nevoie, fiindcă inclusesem în echipamentul nostru și o lampă cu ulei, iar vremea era frumoasă și caldă.

Fusesse ideea lui Tonnison să campăm, în loc să ne găsim adăpost într-una dintre colibe. După cum punea el problema, nu era o idee bună să dormi într-o încăpere în care se află o familie sănătoasă de irlandezi într-un colț și o cocină în celălalt, în vreme ce o colonie de păsări jumulite își trimite, de undeva de sus, blagosloveniile fără părtinire, și unde întregul loc duhnește a nămol, încât, dacă cineva și-ar vârî capul pe ușă, i s-ar muta nasul din loc.

Tonnison aprinsese lampa de gătit și se apucase să pună feliile de șuncă în tigaie, așa că eu am luat ibricul și am coborât spre râu după apă. Pe drum, am trecut pe lângă un grup de săteni, care m-au privit curioși, însă nu într-o manieră neprietenoasă, deși niciunul dintre ei n-a îndrăznit să-mi adreseze vreun cuvânt.

Când mă întorceam cu ibricul umplut, m-am dus drept către ei și, după ce am făcut un semn amabil din cap, la care ei au răspuns într-un mod asemănător, i-am întrebat despre pescuit. În loc să-mi răspundă însă, au dat din cap tăcuți și s-au holbat la mine. Am

repetat întrebarea, adresându-mă în mod direct tipului mare și slab de lângă mine; nici de data asta n-am primit vreun răspuns. Apoi omul s-a întors spre unul dintre tovarășii săi și i-a spus repede ceva într-o limbă pe care nu o înțelegeam; deodată, mulțimea a început să trângănească într-o limbă pe care am bănuie că după câteva momente a fi irlandeză. În tot acest timp, toți aruncau priviri către mine. Timp de câteva minute, își vorbiră între ei în felul acesta, apoi omul căruia mă adresasem s-a întors spre mine și mi-a spus ceva. După expresia feței, mi-am închipuit că îmi adresa la rândul său întrebări; acum venise rândul meu să dau din cap în semn că nu înțelegeam ce ar fi vrut să afle. Am stat așa și ne-am uitat unul la celălalt, până când l-am auzit pe Tonnison strigându-mi să mă grăbesc cu ibricul. I-am părăsit apoi, cu un zâmbet și o înclinare din cap, și toți membrii micului grup au făcut aceleași gesturi, deși chipurile lor trădau mirarea.

Era clar, reflectam eu în timp ce mă întorceam spre cort, că locuitorii celor câteva colibe din pustietate nu vorbeau o boabă englezește. Când i-am spus lui Tonnison, mi-a confirmat că știa lucrul acesta și că nu era deloc un fapt ieșit din comun în acea parte a țării, unde oamenii deseori trăiau și mureau în cătunele lor izolate, fără să intre vreodată în contact cu lumea din afară.

Tonnison mormăia ceva de consimțire, după care se așternu liniștea o vreme.

Mai târziu, după ce apetitul ne fusese satisfăcut într-o bună măsură, ne-am pus pe discutat, făcând planurile pentru a doua zi și, după ce am tras un fum, am închis cortul și ne-am pregătit de culcare.

— Sper că nu există posibilitatea ca cei de afară să ne ia ceva, am zis în vreme ce ne înveleam în pături.

Tonnison spusese că nu credea așa ceva, atâta vreme cât eram în preajmă; apoi, continuă el explicația, ne puteam încuia toate lucrurile, cu excepția cortului, în cufărul cel mare pe care-l adusesem

pentru provizii. Am căzut de acord în această privință și curând am adormit amândoi.

Dimineata următoare, ne-am trezit devreme și ne-am dus să înotăm în râu, după care ne-am îmbrăcat și-am luat micul dejun. Apoi am verificat uneltele de pescuit și, cum am constatat că micul dejun ne era într-un fel asigurat, ne-am pus la adăpost lucrurile din cort și ne-am îndreptat către zona pe care o explorase prietenul meu în vizita lui anterioară.

Pe tot parcursul zilei, am pescuit în voie, înaintând într-un ritm hotărât în susul râului, iar până seara am ajuns să avem unul dintre cele mai frumoase coșuri de pește pe care le văzusem în ultima vreme. La întoarcerea în sat, ne îndestulaserăm deja cu o masă pe cinste, iar apoi, după ce-am pus deoparte câțiva dintre peștii cei mai de soi pentru micul dejun, i-am oferit pe cei care ne rămăseseră grupului de săteni adunați la o distanță considerabilă să privească ce facem. Părură extrem de îndatorați și revărsară asupra capetelor noastre o mulțime de ceea ce noi consideram a fi binecuvântări irlandeze.

În felul acesta, am petrecut câteva zile, având parte de o minunată distracție și de un apetit de înaltă clasă, suficient pentru a veni de hac prăzii noastre. Am fost încântați să constatăm cât de prietenoși puteau fi localnicii și că nu exista niciun semn că ar îndrăzni să ne cotrobăie printre lucruri în absență.

Era o zi de marți când am ajuns în Kraithean, iar în duminica următoare aveam să facem o mare descoperire. Până atunci, merseserăm numai în susul râului, dar în ziua aceea ne lăsaserăm undițele deoparte și, luându-ne ceva provizii, porniserăm la o plimbare mai lungă în direcția opusă. Era o zi caldă și ne târam alene, oprindu-ne numai la prânz să mâncăm ceva pe câte o stâncă netedă din apropierea râului. Apoi ședeam și fumam o vreme, reluându-ne plimbarea numai după ce lipsa de activitate ne obosise îndeajuns.

Am hoinărit în continuare vreme de aproape un ceas, flecăbind încet și relaxat despre una și despre alta, și ne-am oprit de câteva ori pentru ca tovarășul meu — care este un fel de artist — să surprindă în tușe primare câteva fragmente din peisajul sălbatic.

Apoi, fără niciun fel de avertizare, râul pe care îl urmasem cu atâta încredere se sfârși brusc, dispărând în pământ.

— Doamne, Dumnezeule, cine s-ar fi gândit la așa ceva?

Eram mut de uimire; mă întorsei apoi către Tonnison. Se uita cu ochi pierduți spre locul unde dispăruse râul.

După o clipă spuse:

— Hai să mai mergem puțin; s-ar putea să apară din nou, cred că merită să verificăm.

Am fost de acord și ne-am continuat drumul, deși părea inutil, atâta vreme cât nu eram deloc siguri asupra direcției în care trebuia să ne îndreptăm. Înaintarăm probabil cam o milă, apoi Tonnison, care se holba cu interes la ceva, se opri și-și acoperi ochii.

— Vezi, spuse el, nu e un fel de ceață într-acolo, la dreapta, în aceeași linie cu stâncă aceea mare? Și făcu un semn cu mâna.

M-am uitat cu atenție și, după o clipă, mi s-a părut că văd ceva, însă nu eram sigur.

— Oricum, răspunse prietenul meu, vom merge până acolo să aruncăm o privire. Și porni către direcția pe care o indicase, iar eu îl urma. Într-o clipă, ajunserăm printre tufișuri și, după o vreme, ne aflam pe un mal înalt, acoperit de pietre, de pe care priveam în vale către o sălbăcie de buruieni și copaci.

— Arată de parcă am fi dat de-o oază în acest deșert de pietre, murmură Tonnison, în timp ce privea plin de interes. Apoi tăcu și își fixă privirea într-un loc, unde m-am uitat și eu; de undeva din centrul zonei împădurite, de sub noi, se înălța în aerul liniștit o coloană măreață de stropi vaporosi, peste care soarele strălucea, formând nenumărate curcubeie.